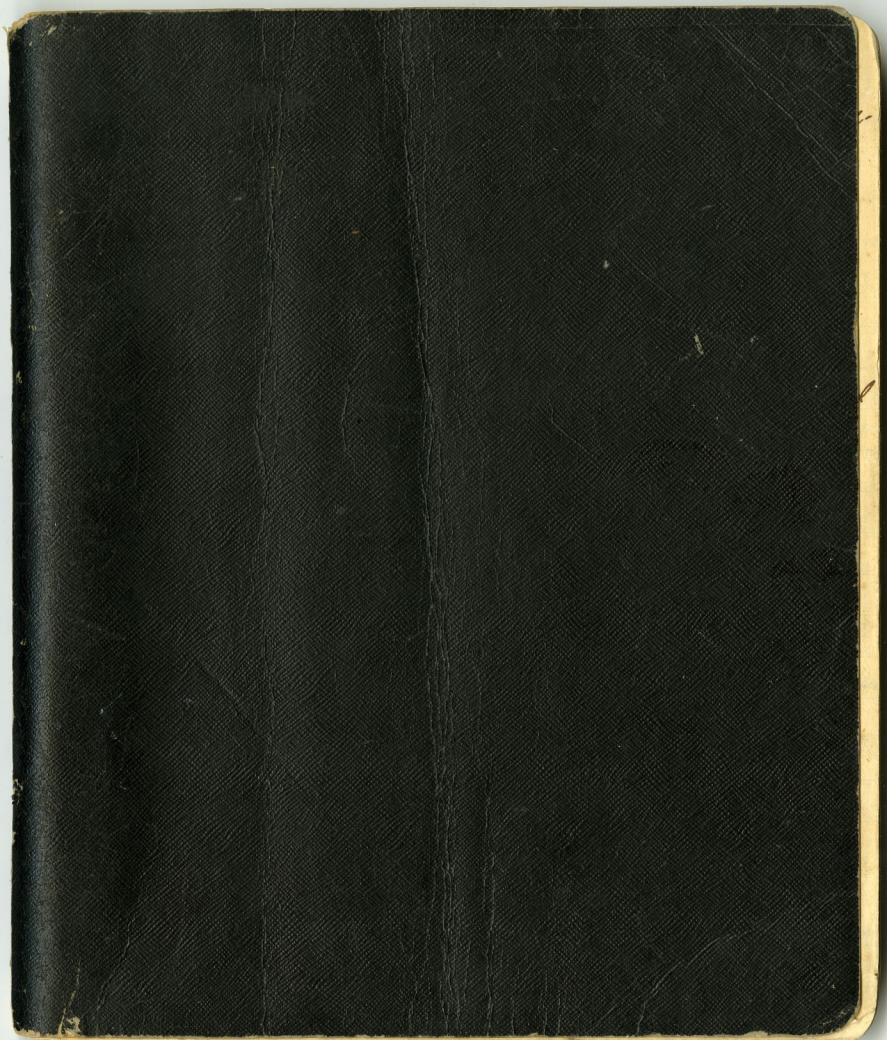

7

Bröllopet i Flånga. (Dom-jätt)

Text: Svarta Markin.

1.

Musik: Einar Kertling.

Peter Johansson i Flånga skulle gifva bort sin tor
de va ett släng å slamsande, som häran skull vatt lös.
å till bröllopet va bjudna alla grannarna i byn
båd' häringar å gubbar, kors för tusen sån syn.
Först kom Per på Sand.
med en hund i band.
sen kom Häringa i Västgärn me galascherna i hand
Sen kom Larssons Hnut
i en lång rygstut
å för budparet sköt hon en dundrande salut.

2.

Å se å börja me så feck dom sej en stor å redi bask.
å sen så feck dom bita i ett stycke grisaffläsk.
de va sup å smörgäsbord me sylta, korv och ost
å gubbarna de skälade me rocknens prost
de va skuvad käl
de va fär i käl
de va blomkäl å så stenköl å så mycket alkohol
de va dynamit
de va dundersprit
var dom gått ett ifrån de hör ju inte till.

2
De va kalvskolett a lingonmos a äcker tåk a dill
a skinka, gädda, anjovisk a rökt a inlagd sill
de va revbensspjäll a kupp-filä a kycklingspikass
a stma Klarins hönä på ett fat breve.
Och där äts a draks.
de va inbakt lat
de va lammstekar, som bratsa både gaffel kniv och sa
de va fruktgelé.
de va blommache.
glassen var så kall, att alla munnar drogs på som.

3
Och när dom hade slutet, så begynte dom på nytt,
a iske i sej sillesalat, rabarberkräm a pytt.
a fast brudgummen han skälade, var bruden ända nöjd
a drömde blott om äktenskaps tjusa fröjd
Hon hade bra aptit
a bar en slöja vit
a en sidenklänning skinnande a blank som anthacit
hon hade lingonkrans
a så en rithesfrans
som gypade a slängde på 'na' takkilt som en soans.

5
Sen tog Eskerman från väggen ner en sträke med flöt

3
a genast vart de fast a lång på byxor a på kjol
de va hamlopoltka, gammalmod, schottis spaderhatt
de var lovn att häringar skilla salt.
Dom sjöng hej och hopp
de gick i vild galopp
a sen hissa dom på bruden, så man säga ända opp.
Men på sin bröllopsnatt
skädd i nit kravatt
lag brudgummen a snarka i galoscher a i hatt.

Skulle i skola den 28 sept 1934
Skarabäckens skola

2. Vänster, Höger. (marsch, folkmelodi.)

Vänster, Höger, vänster, höger, öha inke takten!
Vänster, Höger, vänster, höger, öha inke takten!
Öh går det bra, så ska' det gå, så ska' det gå till skolan ska'
D.S. Den 28 sept 1934

3. Sånglåt. (March, folkmelodi.)

Ti gå över daggstänkta berg fallera.
Som lånat av smärageden si färg fallera.
Och serger ha vi inga, blott glada visor klinga
Lå klart över daggstänkta berg fallera.

De väldiga skogarnas sus fallera
 Så mäktiga som orgeltonens brus fallera
 Bland susande fallar, man sjunger och man trallar.
 I det ljudet av skogarnas sus fallera.

3.

O mänshor, förglömmen eder gråt, fallera.
 Och kommen och följ oss ut, fallera.
 Se fjärran i gunga, att solskenet länka.
 Ja, kommen och följ oss ut, fallera.

4.

Så gladeligt hand uti hand, fallera.
 Vi gå nu till fjärra Fens land fallera
 Det sagoland, som skiner, av silver och rubiner.
 Vi gå nu till fjärra Fens land, fallera.

Alva den 28 sept 1908

1. Långt bort i skogen. (March, folkmelodi.)

1.

Långt bort i skogen, där träden växa höga
 Dansar växer genom dalen under munter sång.
 Ljupan i lunden står upp sitt blada öga.
 Solen värmer, våren kommer till oss än en gång.
 1. Tra la la la la, tra la la la la.
 Solen värmer, våren kommer till oss än en gång. 2

Hör huru trastarna sjunga uti skogen
 Humlan surrar, gräset väver, allt är liv och lust.
 Rosen hon doftar, av morgondaggen svag
 O, hur härligt att få vara här på Iveniges kust
 1. Tra la la la la, tra la la la la.
 O, hur härligt att få vara här på Iveniges kust.
 D.S. som förut.

5 Midsommar. (March, folkmelodi.)

1.

Naturen har blätt sig i midsommarblåder
 Träbarna sändor sin doft mot det blå
 Och människorna längta från traktens spåder
 Till grönskade lunder där trasterna slå.
 1. Du lyckliga fjäll, Bland skogar och fjäll,
 Som fämnas av ljus i vår nordiska kväll. 2.

2.

Och ungdomens samlat kring midsommarstången
 Som tronar på gården i keta sin ståt.
 Från ringen, som slutas, med fröjd ljuder sången
 Ledragad av skånska spelets lockande låt.
 1. Du lyckliga fjäll, Bland skogar och fjäll,
 Som fämnas av ljus i vår nordiska kväll. 2.

Sen 28 sept 1908
 L. Carlström

6.

Färdevisa. (March, tysk folksmelodi)

1.

Halla! Dig ropar solens sten, Uti Suds sköna värld
Kom, lämna stugans tränga fur. Där ute stänger ingen
Kom med på vandringssjänd, Kom med på vandringssjänd

2.

Hör vinden med det glada sus, Han rullar vilda fur.
Och läskan med de muntra klapp, Och älven med det stilda lopp
Till have! Längtan står, Till have! Längtan står

3.

Kom med, kom med, Tag stov i hand. Och vandra fri och glad
Kom, se, hur härligt är vårt land, I morgonrot i aftonrand
Till fjällets vi dra ärtad, Till fjällets i solen bad!

Skivla den 29 Sept 1934
Häradshövdingen

7 Post från Hängbyggda hus. (March)

Post från Hängbyggda hus, Han till skogarnas sus
Han till fjärrande brus, Sär vår färd över stätter så lösnade fur.
I: Under himmelen blå, Drilla länkorna små.

Och i raskare takt Hannes pulsbarna stå. I

2.

Uti dal som på höjd, Och det liv är där fröjd

Och på ryggsom var böjd, Under arbetsböda, man råtar förnöjd
I: Hög som länkorna din säng, Så blir spänstig din gång
Och din värld icke mer synes dyster och träng. I

3.

Huru skönt är vårt land. Där i solfuset brand
Slittra flodernas land! Huru härligt att vandra här hand ut hand
I: Stå i hög och se på! Med i lederna gå.
Och på vindbranta kinderna gång du skall gå.

Skivla den 29 Sept 1934
B.S.

8.

Sju sjungande sjömän på skeppet Charlott.
Text: Sonika Marken.

1

Musik. Emil på skivla

Sju sjungande sjömän på skeppet Charlott,
De hade det muntrast, de hade det flott.
De seglade vilda i världen omkring
Och sjöngo och logo åt rakt ingenting
Och uppåt och nedåt på böljornas rom
I takt efter sången gled fartyget fram
De sett alla länder och städer och slott,
Sju sjungande sjömän på skeppet Charlott.

2.

De klättrade högt upp i fartygets rigg
Och dansade jass på sin sjungande brigg

De lochade kvinnor ombord i var hamn
Sju sjungande sjömän som stöt i sin famn.
En mandelögd skönhet, en mörkhyad mö,
En fullblods negroress från Kanariens ö.
Och stundom de drögo om färdarna lott
Sju sjungande sjömän på skeppet Charlott.

När havet och stormarna bjöt i duett.
Då stände de upp en gemensam kyeptott,
Och spolade vågorna fartygets däck.
De hände ej bävan, de hände ej sträck.
När skepparn tog daggen och efter dem slog
Sitt sjömännens stögt upp i masten och tog,
För skepparn och stormen respekt de ej fött.
Sju sjungande sjömän på skeppet Charlott.

Sju sjungande sjömän på skeppet Charlott.
De märkte att fartyget läck hade gått,
De klarade läckan, men såg om en stund.
Den vildda orkanen som satte på grund.
Oftan genast tillreds stodo sjömännens sju
Ty annars på grundet de vaggat ännu.
Med sång och med stöj gick dom fartyget flott.

Sju sjungande sjömän på skeppet Charlott

Med hisade segel och flaggan i topp
Stöt kombygden vände nu skeppet sitt lopp
När så det gick åter till färdande stund
Då vågade sjömännens ej gå i land
I Indiem, Spaniens och Afrikas hamn
Stod spejande kringar med byltor i famn
Sina ungar, som alla till far hade gått.
Sju sjungande sjömän på skeppet Charlott.

Sju sjungande sjömän ^{sig togo ett bad} på skeppet Charlott.
En gång vid en strand under palmarnas blad
Då kom det två hajar och stök dom, & ve!
Den ena tog fyra den andre tog tre.
Nu lyder på skeppet ej sjömännens sång
Och flaggan är sviken vid fartygets gång
I hajarnas magar där sova de gott
Sju sjungande sjömän på skeppet Charlott.

Skänkt i Offoa den 10 okt 1934
Harald Wernberg
Det är roligt när det är treuligt, så skänningen
Det klarnar i öster, så klärningen, stfede i väster

9. Kronans Kavaljerar.

1.

I gamla Sverige har ni nu haft fred i många år
och toppar än vi får, men vet hur det går.
Men om det skulle komma någon fiende till oss
så skall ni finna grabbar som kan slåss
med sablar och pistoler, kanoner och gevär
då kommer Lueas Rikes militär.

Ref.

Vi är kronans glada kavaljerer
emot oss alls ingenting ni her er.
När ni kommer marcherande framåt toppar
med flagga i topp är vi svenska folkets topp
På var hos mesamma hjärtat blossar.
När hon möter Kronans glada gossar.
ky någon flottigare och stiligare, härst man iske
är en Kronans glada kavaljer.

2.

För kronans kavaljer finns det flickor överallt
dem blickar aldrig rätt på krigarens gestalt
Men om det skulle komma när civilit och verkar sprätt
så får han kvickt och lätt sig en reträtt.
Ty flickor hon vill bli soldaters lilla vän

Ty här finns orandom mod och marke män.

Ref.

Vi är kronans glada kavaljerer. etc.

skallgäddes öfshögden 1938
Karl W. Winkberg.

10. Spepp som mötes.

1

Det var en gång en sjöman
med mössan häckt på svaj.
Han hette steel Oman.
Han hade blå kavaj.
I kärlek rätt begärad
Hans älskling hette skaj.
Hon vart förut förtuvad
Med en som var mafaj.
Ref: Uppå havet blåfjörna gå,
Uppå himlen stjärnorna stå
Barometern faller och seglen de stå
Atlanten är blåfjörna gå.

2.

När steel från Manchester, kom hit till kommers till,
Han henne bjöd på fester, På vin och äppelpaj.
Hon i hans blick sig speglar. Han trösket svar i maj.

I juni bort han seglar, Direkt ner till Shanghai.
Ref: Uppå havet böljorna etc.

3.

En annan lös fisk handen, Och vin och äppelpaj
Men sörjande vid stranden, Sär nu hans älskling Maj.
Från handen fären rullar, Och, Öman, falske belaj,
Hon går nog snart och drullar, I vattnet från närm kaj
Ref: Uppå havet böljorna, etc.

4.

Han for från barn och maka, En dag till Paraguaj.
Men han kom ej tillbaka, Han stogs utav en kaj.
Så går det varje sjöman, Stilt uti blå havaj.
Som är så fäsk som Öman, Var mot sin älskling Maj
Ref: Uppå havet böljorna, etc.

Wallgårds i Årshög den 5 Nov 1889
Hans W. W. W.

11 U-båtsvalsen.

1.

En lättmatas, som tack för sist, har vind och sol och lä.
En undervattensbåtfloottist, har ingenting av de!
Han klyver böljan som en fisk, går ned i havets djup
Han vägar livet, har en risk, som andra har en sup.
Den luft som han andas, med syre får blandas.

Men blir det tungt, när bystnad sig sänker,
På öflichan han tänker, då blir det tungt.
Det är så skönt bland fisk och tang, veta att han blir ^{hans} ^{en gång}
Och när han har vaktat, får motorn slå takten
Han sjunger denna sång
Ah! ah! ah! vad jag längtar till jorden igen.
Oh! ah! ah! vad jag längtar till dig min lilla vän
2.

Och när han sedan går till höjs, då släpper drömmen lös.
Då drömmer han om glada najs, om hemmet och sin lös.
Han drömmer att han är på fest, i havets salta rög.
Hos Ögir är han ärad gäst, han vill han skall bli mag.
Hans dottrar de kuga, och havsmyrmer luga.
Och Ran är pigg, Bland vatterkristaller.
Och rev och koraller, han står en gigg.
Så kommer en lös med fjälad stjärt, då sa han de ä inte ^{värst}.
Han tets av en bläckfisk, då sa han gå wed ^{värst} fisk.
Och börjar stöna tvärf.

Ah! ah! ah! vad jag längtar till jorden igen.
Oh! ah! ah! vad jag längtar till dig min lilla vän.
3.

Med puring slutar drömmen opp, nu står det åter glas,
Då smakar kronans kaffetopp, med huse som havas.

På ryttan gungar nu hans båt, där finns det ochräknäp.
 Där lurar faror och färsat, fast han har perioskap,
 När vindarna ryssar, bland minfält han kryssar.
 med säker hand, När solskenet skiner.
 finns ej "sura miner", han går mot land.

Där står hans föja² hemmets skär, väntar på den som han^{han} har här
 Närmast när han stycker, till havs och han dyker.

Da sjunger han så här.

Äh! äh! äh! vad jag längtar till jorden igen.

Äh! äh! äh! vad jag längtar till dig min lilla vän.

Utskog den 5 Feb 1908
 Harald Rindberg

Nakta pyrar.

(En vals om höghet, vind och böjersång)

En sommarkväll jag mig begav igen.
 på längtur med en stolt fregatt.

Då reste vi från skandinaviern
 och segla ut ur Kattegatt.

Jag var chefkorus bågne slar igen,
 och stod då säper vid min rätt.

Och styrde ut på vida hav igen
 uti en stjärnklar sommarnatt.

Men fisken som på stranden står
 hon faller mången sorgsen tår.

Ref:

Min svenska tös jag dig bedyrar
 att med kompass och sjökart van.
 Jag klarar alla släppta pyrar
 på Erotikens ocean.

2.

Och när vi kom till Portugalien
 ja då gick alle man i land.

Och vi drack vin och gick på bad igen.
 och hyran rullar lätt ur hand.

Men Portugisiskan led kval igen,
 och ville kunga kärleks^{land} ~~land~~

Så går vi ner till Australien
 och lämna kvinnorna på strand.

Och stormen ljöt på uredigad väg
 det sjöng i tackel och i tåg.

Ref:

Min svenska tös jag dig bedyrar. etc.

3.

Och skeppet hoppar, som en hind igen
 när vi med stormen tar en duns.
 vi vänder åter till Indien
 och sätter kurs mot Lwerges kust.
 Vi segla nu för färlig vind igen
 och allt är glädje liv och lust.

Och när närmast jag går ombord.
jag tar farväl med dessa ord.

Ref: Min svenska för jag dig bedyrar, etc.

Uthög den 11 Nov 1734 St. Wenzburg.

13. Ett sjömansbrev.

En matrosen Kalle Lantz till hans älskliga vän fröken Ulrica de Karmans Hustru, Lunden.

Text: Sjnar Westling.

Jag fattar pennan på nytt i min städa hand
skriver till dej från fjärran land.
Jag harer hört att du gått en ny liten vän.
men du kan hälsa den,
att de ska bli en dans.
när Kalle Lantz,
väl kommer hem igen
till Skandinaviens,
Att du bedragit mej;
var dumt av dej.
Ty uti kistan finns de grej:
2.

Men inte säger ja tungrot på mej för de,
det finns väl andra, som jag kan ge.
den vackra schalen jag köpte i fjärran Bombay
såsom present till dej.
Ty det finns fläskor små;

i varje väi
att dom ä tokiga
i allt de brokiga.
Där mer ett bevis.
jag kunnat få;
bortåt hundra femtio två
3.

Men nu styr jag åter en gång ut på villande hav
och kanske finner jag där min grav;
Ty det bor falskhet i rullande böljornas lek.
som hos den vän mig svek.
Men jag förstår så väl,
du glömt den kväll,
när du vid Harons strand.
mej lova tro och hand.
Ty uti kvinnans smek.
och bögans lek.
där bor det samma falska svek.

Wahlgårds den 11 Nov 1734
Karolsteinberg.

Suppen skall för konan gala.
Nannen skall för kvinnan tala.
S S

18. 14. Dansar Fröken Karlsson charleston?
1.

Hon: När jag ser Er, vad jag nycker,
jag i livet vill ta ut Er,
kan ni offra fem minuter
på en Karl i kväll?

Hon: De 'va' skojigt å ja höra.
Ni får gärna ut mej fara
någon stans de å dans.

Ref. Hon: Säg, förlåt mej Fröken Karlsson.
vill ni ha en jass med mej
eller kanske hellre charleston,
Ni får inte säga nej.

Hon: Jag har hört de å modern i U. S. O.
men jag klarar nagerfröjden väldigt bra.

Hon: Vi kan alltså, ja en charleston
Fröken Karlsson å ja!
2.

Hon: Men ska nu i sista dansen
vissa lite lätt med svansen
sparka benen, om man kan se
handlöst runt omkring.

Hon: De har blivit en riktig plåga

19
Vet ni, vad som alla fråga.
vad jag går och vad jag står.
Refräng.

Hon: Jo förlåt mej Fröken Karlsson.
vill ni ha en jass med mej
eller kanske hellre charleston?
Ni får inte säga nej!

Hon: Bjuder man mej opp, så blir jag mycket gla!
samma grace jag har som dom i affika.

Hon: Vi å, skapla blott för charleston.
Fröken Karlsson, och ja!
3.

Hon: Men på restaurang å klubb
blott i charlestonställen skubbbar.
därfor opp å kippa gubbar.
så å god motion!

Hon: När man opp mot himlen tågar,
säg vad för ni mej kan frågar
Dankte Per, som vaktar där?

Refräng.

Hon: Jo förlåt mej Fröken Karlsson
vill ni ha en jass med mej
eller kanske hellre charleston

Ni får inte säga nej?

Hori: Om och om tillom dit, så skulle jag bli glad,
 ty vi två fick då som änglarna flyga stå,
 Hori: och på molnen dansa charleston,
 Gröken Karlsson å ja!

Ålskog den 11 Nov 1934.
 Harald Sjöberg

15. Bland bränning och skär. (Sjömansvisa)

1.

Jag föddes ut på Nordsjön.
 en stormig vinternatt
 när stormen ljöt i spanterna
 och far min stod vid ratt.
 Jag kom i bränning och skär
 där fick jag min karaktär
 som liknar havets vilda makter
 på ett ungefär.

2.

Jag väste opp, blev vackerare än själva don Juan,
 jag märkte ha polisens hjälp mot flickorna i lann
 dom var som bränning och skär,
 dom låg på knäna här och där,
 å grät för att dom alla ville bli minna hjärtans kär.

3

Tjina tösarna å saffrans gula överlag.
 Dom hade väl fått gulrot utav sorg den dag som jag
 drog ut i bränning och skär
 långt ner till Tödern just där
 Hawaiijs sköna döttrar bara fikonbladet bär.
 4.

Där tog jag halalo ifrån den svarta halin.
 På Grönland rymde jag från eskimåer å deras ban,
 stack ut i bränning och skär,
 kom till Turki'et me besvär.
 Sultanen kring sitt harem ställde ut sin militär.

5.

Japanskorna ha smea ögon i sitt Kontorfej.
 Dom blev väl så'na där dom stod å bliga efter mej.
 när jag bland bränning och skär,
 som kärlekens fruktionsär.
 För ner till Spaniens utan någe pass och formulär.
 6.

Där kom de 10 nunnor ombord me tyska steg
 Dom bad och gråto för att få mej in på dygdens väg.
 De var som bränning och skär.
 Jag grät me var å enbart när
 å när jag for från Spanien fanns inga nunnor där.

På mina färder jorden runt jag gjort mig nog ett namn
å busentals å flickorna som vilat i min famn.

Ne både bränning och skär.

på alla ständer det lär

stå jämtor nu som säga över den dom hade här.

Ålskog den 4de Heltso 1934
Harald Hultberg.

16. Bonnjass.

1.

Nu Joan på Snippen har köpt sej klaver,
må ättio baser å fint järn.

Och nu å de dans varje lärda gu' ger
så på bönmöte går nog ingen mer.

Skär som Joan har klavera mellan sina händer
jämtera di straffar så di visa alla tänner,
och när han drar upp å bälgen ett slag
sen blir de jass intill ljusnande dag.

Alla våra pigor liksom alla våra drängar
känner melodien liksom taktens alla svängar
Joan han spelar så skjortan blir våt.
lägger sin själ i varende dragspelslåt.

2.

Nej, förs! se bö' Vile å August å 'me',
di kivs nog bäst där de livat å'.

Fast gammal en blir när som ära går te
ska en välan inte va less 'fär de'.

Dansa de 'han alla både karingar å gubbar
så att dammet ryker mollo 'lurar, sken å stubbar
fär di en gammal å 'händ melodram.

dansar di so rej minst ett filogram.

Gamla Fia, stå ej längre i så där å skatka
killar inte de i tärna när di spelar polka
fast du å sjutti å ja 'sjuttifem
så ska vi jassa me gammal bonnaklän.

3.

Och Ploggarpapalle å Hachistorpajen
di kom me en väska direkt 'frå' station.

Di 'har vatt i stan fått hem sin ranson
de 'syns på bena, de hörs på ton.

Hoppa flickor, så ni vider hela underkjolen.
dra på bäljen, Joan, så du killar under stolen
Jov, ska du ha dej en stor pilleknark?

Den gör i piglöcket stort underverk.

Hadelia handelia hade rider alla

dansen går så dammet står, kessuppen böjst gala
Tack ska du ha för du spelar så bra,
så hissa vi Joan: Hurra, hurra, hurra.

Ja här ser du Lotta, du kan väl komma hit
 så skall jag dig följa på vägen en bit,
 är hunden inte lös, går jag med ändå dit,
 ifall jag får Lotten, får möda och flit.
 Vi som inga flickor har går genast hem i snarben
 så att inte ni i morgon utav Bonn får sparken
 för att ni sover bak stutar och plog,
 vi som har flickor vi klarar oss nog.
 Johon uppi Snippen, om du ingenting ha för dig
 ställer vi till skrällan igen på onsd' eller lördag
 Ja de ä' säkert, de tumma vi på,
 ajöken ä' hej för i kväll flickor små.

17.

Sjömansvisa.

Alskog den 11 Nov 1934
 Harald Winkler.

1.

Lå' kom vi till Hamburg till Färnösjöens stad
 furalleri, furalleri.
 Där såg jag en flicka så vacker och rar
 furalleri, furalleri.
 Jag frågade henne, säg vill du bli min,
 furalleri, furalleri.
 Hon vinkar med handen och svarar ack nej
 furalleri, furalleri.

En sjöman mitt hjärta ej geva jag kan.

furalleri, furalleri

furalleri, hurra.

2.

Och sorgset jag vandrar på gatorna fram

furalleri, furalleri

Var finns väl den flicka som hallas för min

furalleri, furalleri

Var skall jag finna den flicka o. säg.

furalleri furalleri

Jag beder dig hjälp mig o öde till slut.

furalleri, furalleri.

furalleri, hurra.

3.

O säg mig, o säg mig, vad bär hon för namn

furalleri, furalleri

Det kanske var ^{flicka} ~~furalleri~~ jag såg där på strand

furalleri, furalleri.

Med mörkbruna lockar och ögon så blå

furalleri, furalleri

Men när som jag fråga då fick jag blott nej

furalleri, furalleri

Världen är grym och flickan med den.

Kuralleri, Kurallera.
Kuralleri, Kurra.

En allgärds den 26 Dec 1934

Harald Winberg.

18. A jänta, a ja.
1.

A jänta a ja'; a allt uppa landavägen
a ja?

A jänta a ja'; a allt uppa landavägen.
Der mötte ja' kenn a mära så rar,
da sola ho sten på himmalen så klar,
a däftli som ljusa dagen ho var -
mitt hjärte, var tog då vägen?

2.

A jänta a ja'; a allt uti Runnsätts körke.
a ja?

A jänta a ja'; a allt uti Runnsätts körke.
Där bliga ho på mej så himmalens blätt,
a rya di sköt så bleckrande blätt,
sa allri har mitt hjärte kärke salve gätt;
ja' mesta' har mi hela stärke.

3.

A jänta a ja'; a allt på messommers-vaka

a ja?

A jänta a ja'; a allt på messommers-vaka.
Där såka vi varann med fräsande fröjd,
a allri nännstinn ha ja' känt mej så nöjd.
Ja' kasta mine ben i himmalens höjd
a kapp a över alle taka.

4.

A jänta a ja'; a allt uti påskedansen,
a ja?

A jänta a ja'; a allt uti påskedansen,
Där tog ja' tog så vackert uti kennes hand,
för rya sköndes bort så himmalen och lann
hur dansen kadd' gätt te, de verst ja int ett grann
när som ja' kom igen te sansen.

5.

A jänta a ja'; a allt uti gröna lunden,
a ja?

A jänta a ja'; a allt uti gröna lunden.
Där stal ja' mej en koss så rosande rö,
a tala om för henne hela mi nö,
a föga, om ho ville dele mitt brö,
a ho svara ja på skunden.

6

Ä jänta ä ja';; ä allt uti Rannsätts körke,
ä ja';

Ä jänta ä ja';; ä allt uti Rannsätts körke
Där slog vi nu två ve alltere just
och läsa vår tro i nö ä i lust
ä att till den allre sistaste pusst.
så troget varannse döike.

E.

Ä jänta ä ja';; ä allt uppi Landavägen
ä ja';

Ä jänta ä ja';; ä allt uppi Landavägen,
På biserens lanns väg vannrer ja nu
så gladeligen må mi tette kustu,
ä allri närmstinn ska vi skeljes vi be,
Förn döen går oss i vägen.

19. Skieppet Skulda

1.

Varthän du stolta sjöman,
varthän står all din häg,
Längf bort ifrån din fliche
på havets kalla väg.

2

Allskog den 12 Dec 1934
Karl O. T. T. T.

1.

När kommer du tillbaka
du stolta sjömansros.
Du lämna skall din kulta vän,
din ömma kärleksros.

2.

Men när till skeppet Skulda, by så var skutan namn
En yngre sjöman ilar, ifrån sin flickans famn.
Med färar uppåhinden, han gav sitt avskedsord.
Allt mod den första kärlek, när som han gick ombord.
3.

På skeppet lyftes ankar, och seglen sättes till.
Det galler nu ej längre, hamnen ligga still.
De vita segelduken, av vinden lyftas snart.
Och Skulda plöjer vägen, allt med en kelig fart.
4.

Och resan den gick lyckligt, allt till Ostindisk kust,
Pland alla sjöman var det, blott glädje lis och lust
De vände sedan åter, och styr mot säker hamn.
Blott en utav dem alla, gick se sitt fosterland.
5.

Fa nu har himmeln mulnat, och vägar börjar gå
Skär sjöman i sin ordning, vid gal och brassar stå.
På fjöd kaptenens stämna, att bärja seglen fort.
Och innan hans befallning, så var det redan gjort.
6.

Och nu var innebärgad, varenda segelduk.
Men uti tomma riggen, hans stormens vilda tjuf.
Och vägarne de vära, till en förfärlig höj.

Försvunnen var för alltid, de raska sjömäns fröjd.
7.

Men ännu lungt mid rodet, stod en ung sjöman.
Han tänkte på sin flicka, som han har i Sveriges land.
Skall jag ej mer få skida, min krogna vän och mör.
För den jag plöjer vägen, och skall i vägen dö.
8.

En våg gick över skeppet, och alla ropar nu
ett uti vägen kånpar, kapten's unga fru.
Kaptenen såg sin maha, när han gick över bord.
Han fällde bittra tårar, ty sorgen den var stor.
9.

En båt med sex matrosar, från Skulda färas mer.
De blevo alla borta, de syntes aldrig mer.
Ty båten den blev krossad, utav en bölja med.
Som drog de raska sjömän, i djupet med sig ned.
10.

Om hjälp men dock förgäves, de unga sjömän bad.
Men havet dom nedhystar, och ryter segelglad.
De var sin hälsning sändor, kom till sitt fästerland.
De kämpade för livet, tills de stöts i havets famn.
11.

Kapten sade, gossar, kom till mig än en gång.

Nu ser ni stranden nalkas, vår tid blir ej så lång.
Hon lat oss kapa riggen, hon rullar ganska hårt.
Och stöta ut på grundet, så blir vårt öde svart.
12.

Och Skuldas master falla, med ett förfärligt bråk
När vågor skyhögt svalla, utöver redlöst vrak.
Vad skall en sjöman tänka, när natten faller på.
Och ingen räddning synes, så långt som ögat når.
13.

En sjöman uti havet, uppa en planka drev.
Den enda av dem alla, som med livet räddad blev.
Till dess han blev upptagen, utav en Engelsk brigg.
Som under stormen mistat, en del utav sin rigg.
14.

Och uti Iverige söjer, den flicka ömt sin vän.
Som böljan har bortrivit, hon får honom ej igen.
Hon skall dock minnas ödet, allt uppa Doggers bank.
Där danska skeppet Skulda, bland vågor gick i sank.
15.

En allgärds i öfstrag den 24 Dec 1838
Havet öfverhug.

20. Från Frisko till Cap.

Nog för att du haver fått både kysser och smek.
 ä' gyllne ringar ä' andra presenter.
 ä' ja har brott dina lögnar ä' nattsoarta rock.
 ä' därför står jag nu här som ett stråk.
 Laj ä' du nöjdes du,
 på alla fränder nu,
 var ä' löllet du gav bakom logen.
 För först betog du mej;
 ä' sen bedrog du mej
 ä' såna saker förglömmar man ej

2.

Du kunne nöjt dej mej falskhetens otrogna vän
 du kunne hållt dej till fagraste lötten
 för då konhända att ja dej förlätit igen,
 ä' du fått njuta av kärleken ^{än} ~~nigen~~.
 Men du har smärtat mej
 att du har svärtrat mej,
 rent betjugit mej fuller på baken.
 Så fort ja hörde de,
 mitt hjärta rörde de,
 så ja beslöt för din falskhet ja fre.

Du ska' inte tro att jag gör här och säger mej' blek
 du ska' inte tro att ja sitter och tjarar,
 Nej, här min själ har du gosse, som falskhet och rock
 har ackurat som de vare en lek.
 Ja tar ä' viker ja
 ner till tropikerna.
 För där finns jäntor i grossvis som vänta.
 Vartenda niggerfjär,
 ä' alltid pigg gurnar,
 så fort hon vädrar en swedisk matas.

4.

A var du lugn för att ja nu beprövat mej' har,
 i all sorts kärlek som finner i världen,
 Vartenda jänta har pröjat att ja mej' te far
 men ja har girat ä' allti gällt klar.

Di australiska,
 ä' idealiska.
 di japanska ä' franska ä' fagra.
 Ä' dom i Spanien,
 di ä' så dan i en,
 så att man behappar väl dit strae igen.

Mallgårds den 30 Dec 1934
 Harald Wenberg.

Pelle och Anna-Maria.

1.

Fattig var hon, och fattig var han.
och fattig voro de båda.

Men kärleken lika brännande brann
kärleken är en våda.

Bägge de ägde arbetsgeni
och tjänkte på samma ställe.

Pelle blev kär i Anna-Maria,
och Anna-Maria i Pelle.

2.

Anna-Maria var fyllig och vän
vacker som Bellmans Ulle.

Pelle var född i Kronobergs län.

Anna-Maria var kulla

Får Pelle han sikta säkert minsann
låt man av honom säras

Pelle och Anna togo varann
bröllofet stod i väras.

3.

Stuga de ha, vacker som får
högt ut en skog betägen
Tackstungen med en järnflagga för

synes så väl ut vägen.

Kossa i bås och kals i ett hörn
å nassar ut i en ska.

Väppullor två mil ladvärdets dörr
de kackla sin libania

4.

Snart är det jul och Anna-Maria
skinner som spetvaste solen

Pelle en gammal folksmelodi
lockar ut ur fiolen.

Sota en sång på Siljan hon tar
än är hon frisk i viljan

Känner sig, som då kronbrud hon stod.
paskaptonen vid Siljan.

Värberg Skiff 21 dec 1980

Haraldsténberg.

22. Den gamla visan.

1.

Med vilda ögon ser jag på böljorna de blå
 Som rasande och vilda mot klippväggen slå.
 Ty långt i fjärran är den vän, jag har så kär
 Och jag, hans bleka lifja, på stranden väntar här.

2.

"Till hösten är jag åter hos dig mitt unga vif."
 Så sade han och stöt mig förkalligt till sitt liv,
 Nu dagarna de gå och böljorna de slå.
 Men inte komma vänner, hur än jag längta må.

3.

Jag suckar och jag klagar, jag talar och jag ber,
 Och spejande som falken utöver havet ser.
 Ty långt i fjärran är den vän, jag har så kär.
 Och jag, hans bleka lifja, på stranden väntar här.

4.

Emellan oss är skog och sjö, emellan berg och dal
 Emellan oss är fullt och frojd, och även sorg och kval.
 Ty dagarna de gå och böljorna de slå.
 Men inte kommer vänner, hur än jag längta må.

5

Äck, om jag hade ringar som fågeln högt i sky
 I denna natt jag skulle till andra länder fly.
 Ty långt i fjärran är den vän, jag har så kär
 Och jag, hans bleka lifja, på stranden väntar här.

6.

Ja, länge har jag väntat, nu är min enda fröst
 Där hjärtat icke längre vill klappa i mitt bröst
 Och inga dagar gå och inga böljor slå
 Då tar jag råka vänner min i hemmet som den blå.

Måskad den 19 Jan 1941.

Harald Sjöberg.

23. Dubbelmeningar.

1.

På åkern uti vårens dar
 Skö sårskornet kung,
 Det mannens kraft i anspråk tar
 Som många andra kung.
 Ja, möda stor det är förvisst,
 Men skära skädd och slå.
 Och skörden bärga in till sist
 Det värre är än så.

2.

Vi kaffe dricka varje dag
 Sad' hustrun till sin man
 Vill du ha dryck av annat slag
 Du ju bestämma kan.

Nej, sade mannen, det går bra,
 Ej annat jag kan se,
 Och när jag kaffe ej vill ha,
 Så skall jag säga te.

Till kyrkstöt hade valts en man
 Som prästen satt sig mot,
 Och emot valet utfor han
 I klander och i knot —
 Det mig beeder smärta stor,
 Så han sin klagan stöt
 Ett minia kära sockenbor
 Attig gett en sådan stöt.

Pankakor baka har jag häg,
 Sad' gumman för sig själv
 Och veden sur i spisen låg
 Som dragen ur en älv.
 Fast eld det lätt ej bliva skall

Till pankaksbaket få
 Jag gör försök i alla fall —
 Det blir väl någon så

Vill ni till kyrkan gå i dag?
 Till grannmor frågan tät —
 Kan ni få åka, tänker jag,
 Vad säger ni om det?
 Till kyrkan är en duktig bit,
 Sad' gumman, men ändå.
 I fall att jag får åka dit
 Så skall jag gärna gå.

Erskider fyra haver vi,
 Och det är oss en tiot
 Ett ilar sommarn fort förbi,
 Fort vinter går och höst.
 Och älsket härlig, ljus och blid,
 Som nu för dören står,
 Dig hälsar jag, du ljusa tid,
 Och gläds att du är väi.

Helsing den 19 Jan 1911

Harald Stenborg

Ja föcker de å rotitt...

1.

Ja föcker de å rotitt
när snön å isen går
å då blir grönt å rotitt
å däjilitt å vår

2.

En blir så lätt ke modet
när sola börjar glö.
en får nåt varmt i blodet
å en vill inte dö.

3.

Å lessamhetens sarger
som anners föcker så;
Ja, tell å må ens kargar
en liksom glömmes å.

4.

De å som hela jola
va idel poesi
å doft å skratt å kjola
å dragspelsdrilleri

5.

Om värn, då å de varlek

Så en kan ut å gå
å veska meldt om kärlek
må den en håller å.

6.

Å höra fågla spela
å böggla luffeslott.
å bara gå å vela
å göra intenått.

7.

Ja värn är oumbärlig;
å att han kom va bra -
O Gud, hva han å kärli!
O Gud, hva ja å gla!

den 19 Jan 1940
Kärligt26. Västerbottensvisa.

1.

Högt upp i Västerbotten vid sköna Umeå,
där handeln har kimal som här omtalats må;
Två älskade där funno sin grav i unga år,
likt blommor, som förvisna när de i fjäring står

2.

I skolen nu höra namnen, som mi nog känna till

Men som för allmänheten jag här uppteckna vill
Den sköna hette Tora och ifrån Sundsvall var
och Lars-Erik Laesson från Gävle stora stad.

3.

Hon var så snäll och lycklig, liksom en fågel glad,
då hon drog upp till Norden till Umeå sköna stad
och där vid en skjutbana hon stae anställning fick.
Där fick hon många friare, och Lars bedragen gick.

4.

Men han dock aldrig glömma, den som man älskat mest
i djupet av sitt hjärta han hennes bild har fäst.
Men liksom bren surra omkring en fager ros,
så svärma de kring Tora, och Lars fick gå sin kos

5.

Då satte han sig neder och skrev till far och mor,
och sände sedan brevet till Gävle, där de bor.
Han sade: "Kära fader, för mig finns ingen ro,
jag önskar bliva sluten i gravens dystra leo.

6.

Min huldola älskarinna har övergivit mig,
jag kan ej någon finna, jag kan ej finna frid.
Lik fågeln uti buren, när som den saknar kviest
och liksom duvan klagar, när hon sin make mist

7.

På dessa enkla rader du svar ej skuide bör,
jag ber dig huldade fader förlåt mig vad jag gör.
Jag hoppas ge förlåtelse av Gud i himmelen.
Jag vilat snart i graven vid sidan av min vän."

8.

Med sorg uti sitt hjärta han till skjutbanan går,
men när han där inträder, vad syn han skada får.
Den flickan, som han älskat, stae i en annans famn!
Han bruser upp av smärta och ropar hennes namn.

9.

Han kan ej längre dröja, det finnes ingen tröst.
sin kniv han hastigt stötar uti rivalens bröst.
Men denna ut sig skyndar och ropar folket an,
Men Lars han kniven stötar uti sin kärast barn

10.

Hon dignar ner till jorden och giver upp ett rop.
och snart har här sig samlat en salig människop.
Men Lars han ut sig kastar och för en driva snö.
sitt eget bröst han sälar och drivan färgas röd.

11.

En draska snart anskaffes till stan man genast kör,
på väg till lasarettet de badla unga dör.
Han fick i gravens äga den vän han älskat har

Suel vilte, ingen skulle med sorgen stanna kvar.

12.

Den tredje han dock levde till lasarettet fram,
en tid man honom värdar, men sen dör även han.
Nu uti gravens sköte de vila alla tre.

och solens milda strålar syns emot graven icke.

Stallgårds den 19de Jan 41
Baralettning

26. Den grannesta flicka...

1.

Den grannesta flicka därefter,
jina ä dö!

Åt Mats Tattares svartöjda Emma,
e dajeli mö!

Hennes hår då ä svart som de svarteste nättarna
ä de undelut då att ja längtar ättarna
Hennes hår då ä svart som de mörkaste nättarna
ä de undelut då att ja längtar ättarna.

2.

Om bara ni hörderna skratta
hördde ni mej.

Å va ni har svait för de fatta
då klara rej.

!!: Hennes mun den ä rö, ä rita ä tönnera,
ä mjuka ä herrskapsfina ä hännara !!:

3.

När spelman inne på logen
drillar en dans,

Å Tattare-Emma från skogen
den lickska som fanns.

!!: Te si, ho ä kringert sveingane vänningar
mår storsolska gå så de rischer i klänningarna !!:

4.

Ho ä som ho tade e fjäder
rinner si sko.

ä inte e sula äv tader
så dansar ho.

!!: Å var ho ä mä, bli då tråket blann flickera
ä slagsmål bland pojkar ä närmsta vakter !!:

5.

Å far min kan säga därefter
att ja, ja är dum.

som häller äv Tattare-Emma
va bryr ja mej um.

att Tattare-Mats, hennes far, ä en stakare,
som skalles för skogare, fjärrstukt ä rackare

Hömmes hai då ä svart som di mörkaste nättara?
 & då undelikt då att ja längtar ättara!

Stallgärden den 27 Jan 1941

Karlskrona

27. För hösten 1839

1.

Vi hörde det mullra i öster
 och varnade blixtarna slå
 men ^{tydligt} till lugnande röster
 att stormen ej oss skulle nå.

Dock - inte så alldeles trygg.
 vi började bli inom kort,
 men ville från hoppet ej rygga,
 fast fredstron nog tynade bort.

2.

Det kändes så tryckande stilla,
 så kvar var vår världs atmosfär -
 det var, som allt ont och allt illa
 sig gömde och ruvade där.

Och plötsligt ett rasande väder
 med åska och blixt leröt där loss
 och nedslag i byar och städer
 se'n talt om dess framfart för oss.

Besvikelsen bitter vi kände,
 fast smält vi det annat förest
 den dag, då det fuktade hände
 och kriget omsider bröt ut.
 Så kom då till sist dock det grymma,
 fast iwig vi hoppats på fred.
 Nu börjar kring världen det stajmma
 av skuggor i tätande led.

4.

Nog närde väl ändå till slutet
 vårt hjärta ett bävande hopp:
 "det rätta, förtryckt och förskjutet,
 i frihet och friel skall stå opp".
 Hur kunde väl ändå med minnet
 av världskrigets fasor från för,
 det mänskliga, tankande sinnet
 slå till sin förnuftighets döer?

5.

Det skömmar av blod och av fölar,
 där häarna drabba ihop,
 det vimlar av fasor och bärar
 och ekar av klagande rop.
 Kolonner av stälfäglar sväva

i rymden med skrämmande lures
och legio dödsoffer kräva
och städerna lägges i grus.

Nu fram med sin lie drar Döden
buitalt över länder och hav,
nu ramla de vacklande stöden,
som hopp i det sista oss gav.
Var röst, som hörts vinnande rop,
hyst drunknar i stridslärmets flod
och över ett mörkt Europa
ses soldatens stockna i blod.

Malgärds den 22 Jan 1941
Harald Winberg.

28. Mina stora fötter.

Den dag jag till världen kom
satt faran och knäckte nöter.
Morsan hon grät och sa: "Ty vad skam
vad grabben har stora fötter."

Så blev jag stor och så kom jag ut
i världen att valla kretter.

Men bliga de' gjöid 'var eviga skut
på kunga och mina fötter.

Så blev jag kär och janta förestog
att banka på husets fönster.
Men janta ho' skratta och jag förstod,
ho' skratta åt mina fötter.

En dag jag kasta mig uti sjön
för jag var på livet krötter.
Men tror ni jag sjönk, nej det var lögn
jag flöt iland på mina fötter.

J bröset det kändes fäseligt häng
men väst är det när jag spottar.
För spottar jag ändå aldrig så långt
så spottar jag på mina fötter.

När till Sankte Per jag kommer en gång
där allt är så ljus och glottar,
så tror jag han säger: "Porten är för häng
för du har för stora fötter."

den 27 Jan
Håkan Harald Winberg

Den gamla dansbanan.

1.

Bland gröna björkars dunkel,
den gamla banan låg.

Där dansades det fordom
med lis och lust och håg.

Där klapprat många klackar,
där svängt så många kjol,
där dansades i manstien.
där dansades i sol.

2.

Där möttes varma händer,
där brände mängen kyss,
i skyddet av gröna björkar,
där månen lyst kyss.

Ty var och en kan tänka
vad som där försig gick —
när månen gick i molnen.
och vände bort sin blick.

3.

Där ländes mängen kärlek,
som brann till livets slut.
där gavs många löften,

som hållit livet ut.

Det går liksom en viskning
ännu bland dunkla snår —
en romantikens aning
ännu kring mejden sår. X

Hallgärd i Jan 1941

Harald Winberg

30. Gossen i lunden.

1.

En middagsrafton åt lunden han gick,
en dejlig fläcka han där skåda fick
i världen den vida han ej ännu har
sett vackrare fläcka än denna hon var.

2.

Som purpur den röda så var hennes kind,
men bleknade ljvt för den svalthande vind
små lindrande ögon som skämnar de var
och kinder som mjukaste silke hon har

3.

"Kom, sitt vid min sida, du ängel så mild
ack, om jag fick säga, att jag vare din!
För dig vill jag leva, för dig vill jag dö
och evigt jag älskar min utvalda mo."

Och fläskan hon sade: "Det var en tröst,
om jag finge lita mig in till ditt bröst,
ett klappande hjärta, ej mer jag begär,
oh att jag kan veta, att du har mig kär."

5.

Och gossen han sade: "Giv mig en kyss!
Vi såg ju i skogen hur fåglarna myrs,
de lekte och smekte, de lärde oss ju,
hur vi skulle göra. Vad säger du nu?"

6.

Och fläskan hon sade: "En kyss jag dig ger,
jag vill inte neka, då du därom ber,
och även mitt hjärta du får utav mig
och sedan så stannar jag evigt hos dig."

Den 24 Jan 1944

Baralöck Entenzy

Blåkullafärden.

1.

(Hälsodi: Turalleri turallera)

På skärtorsdagsnatten det oväsen är
Turalleri, turallera.
I luften se'n hedenhörs det hör man här,
Turalleri, krata.
Till Blåkulla hävorna en lur sig ta

Ty ett kärleksäventyr vill ju de ha.
Turalleri, turallera,
Turalleri, krata!

2.

Se'n ueminner tiden så har folk ju trott
Att trott uti bergen det här och var bott.
Och att fula svallpackor vill fara ut,
På skärtorsdagsnatten man trott absolut!

3.

Ett berg kallas Blåkulla och där man tror
Att sjäva den liden har kommit och bor.
Till honom de lär fa'it på en påskvisit
Och bor han där är de nog välkomna dit!

4.

Det sägs att på kvarter då hävorna far
Men det verkar omodernt i våra da'r.
Uti väran tid är man ju mera van
Att fara i luften på ett aeroplan!

5.

Men redan på romartiden man lär.
Ka trott det fanns hävor och trott här och där.
Det sägs vara förfäder även de ha
Käpt en stor respekt även för hävorna

En klippa uti Katmarsund länge stått,
Och smeknamnet "jungfrun" den klippan har fått
I folkfantasin man trott till dess topp.
På skärvarsdagar hävor på kvarter far upp.

Man sjöfolk varnat för "jungfrun" alltjämt,
Och varningen den är befogad bestämt.
Fart "jungfrun" så oskyddligt låter så kon
Kon vara rätt fattig på sjön som på land!

På hävor nog nutidens folk ej mer tror,
Ty se skepticismen har blivit rätt stor.
Om hävor i luften ej mer spela roll.
Så finns ännu på marken en massa troll

Om hävor och troll har en trall sjungit vi,
Och visan har skrivits på glad melodi.
Men när man om hävor på vers skiva ska
Så kanske man borde kläxa - mer fa!

Matilda i Håskog
den 24 Januari 1941
Harald W. Ténberg

32 Visa i Kräftans tecken.

När månen vandrar på fästet blå
och alla skuggor bli djupa,
de täckra skaldjuren girigt stå
och över möttbetet glupa.
De ta sig ner i den lömska buen
— den gävar inte dem gav naturen
att gå därur.
Och det är tur.

I häven fångar du fjög på fjög,
i löven nattvinden rasslar.
Och fångstens mängd gör dig glad i häg,
i korgen hoppfullt det prasslar.
I morgon kväll lysa faten röda,
en bättre lön för en nattlig möda
du - klang, gubbi -
nog sällan får.

De arma djuren, de dödas grymt,
du kanske skenheligt säger.
Men sådant fal det är bara skrymt.

i kräftförtärares läger.

Din klo förvirra du gärna knäcker,
en död i grytan gör kräftan lækker,
det vet du när
du henne tär.

4.

I själva verket dig föga rör
metoden - blott resultatet.

Om kräftan kett har det, när hon dör,
hon rednar vackert på faket.
Hon dör i skönhet och underbarhet,
igull hon blott får det rikligt snarkett,
det skall hon ha
för att bli bra.

5.

Det doftar höstkväll, det doftar dill,
augustimånen den glimmar.

Släp du dig lös, bärst du kan och vill,
så fort gå levnadens timmar!

Här var det fest efter gamla vanor,
här var det kräftor i långa baxor
- med tillbehör,
som inte stör.

X

Wallgård,
den 25 Jan 1941
Parad.

Fredsvisan

H

1

Varför skola människor lida?
Varför skall det ljutas blod?
Varför skall så många lida
blott för andras övermod?
Freden är och skall förbli
livets högsta poesi.

2.

Alla äro vi ju lika,
födda utav samma ätt.
Både fattiga och rika
ha vi samma mänskorätt.
Varför skall den starke då
få den svaga nederstä?

3.

Varför taga man från maka?
Varför taga moderns stöd?
Varför skall de små försaka
blott för hugel dagligt bröd?
Läggen alla vapen ned!
Låt oss sluta ewig fred!

4.

Att det bliva fred på jorden,
 frid i varje mänskovröst!
 Krigets där en saga worden,
 åter ljuda fredens röst.
 Skönne att verka så
 än varandra nederstä.

5
 Du som föds i nattens timma,
 bliu det ett fridens år.
 Både frid din gynningsstimma
 till att läka krigets sår.
 Folken vandra hand i hand
 i ett hafast brödraland.

6.
 O, må krigets dystra saga
 nu i fred sin sluffpunkt få!
 Att vi blodet bort på svaga
 gora himlen åter lå.
 Och till den högste bed
 det må bli en evig fred.

Stallgårds i Hushög
 den 25 Jan 1941
 Harald Wänberg

1.
 Jag äger en vän som, jag kallar för min
 hon heter Amanda och bor på en vind,
 Ja, för var hon mager och för som ett
 man haver med ären blott feter och hind.

2.
 Det är ingen vantiger förs ska ni se,
 det är en sän där, som man helst kallar me,
 för blir hon i tagen, så jättnar i de,
 då ger hon sej inte för mindre än tre.

3.
 Hon rund är i syna som en pomerans
 å ögonen glöda med ljuvelig glans
 Munstarcher, de har hon i syna nånstans,
 å skamligt att säga: har hai på sin svans.

4.
 Amanda hon fjäskar för mig me berke,
 å jag fjäskar rystligt för henne, jag me,
 De skadar nog inte att man gör sig te
 när man har en förs, vilken jag blott vill se.

5.
 Amanda har röst, fast den råkat bli spräckt

en gång, när hon fräste mot hela sin stäkt.
 Men blyg är hon inte, hon visar sig käck,
 för den som vill se 'na i paradisdiakt.

6

Nu ligger hon hos mig i sängen var natt,
 men ställer hon till något helvickes spratt,
 så skiger jag upp och så ger jag 'na däng,
 på hennes så kallad svans-akterssträng.

7.

Nu undrar väl herrskapet hur det är fatt
 och tror att Amanda är riktigt besatt.
 Men de ä ha inte. Nu håll er för skrätt!
 De ä ingen flicka, för de ä en - katt!

den 25 jan 1941. H.W.

35.

Flandern. (Från orsaken 1939-1940)

1.

I Flanderns svarta och bloddiäntka dyg
 arméer funnit sin grav.

Men solen signar en sommarstyg
 och nya, soldruckna dagar gey
 kring brinnande länder och hav.

2.

I öde byar och städer i gus

lysa rosor även i år.

Men aftonrodnadens varma ljus
 här föga samman med bombade hus
 och hunger och trasor och så.

3.

I hemlösa tag, i fersoens land.
 du möter i denna dag
 den människoson, som koret bär,
 det kors på vilket han spikas här.
 med kanoanernas hammarslag.

Karlens inslag

36. Det bästa som finns.

1.

Vem mins ej de gulnade ärtor
 och det saltade, darrande fläsk,
 som vi fäde i kalla bivacker
 på norrländska hedar och fiäsk
 och vid västgötska krigarmanövrer
 till svagdruckats surnade märsk.

2.

Vem minnes ej den simmiga rappan,
 som väimde var hungriga kropp
 när vi legat i snar och buskaggar

kompassivis och spridda i dropp,
 som minns sig kokvagnens ångor,
 var doftande dröm och vilt hopp.

3

Vid kvällsmåltid anade sluring
 och furkostens svartbrända galt,
 och lungmosen smakade stlemmig
 och koköttet tycktes för salt,
 var de gulnade arterna störsten
 och drömmen om lyckan, vilt allt.

4

När maran oss red och redärer,
 pryddes dalt sviftande ben,
 och skarsäet brände och seed oss
 när vi sprang över stockar och sten
 var ätsoppan som ett nirvana
 då trädden blev kulan och ren

5

Till skyan höjdes de ärtor
 man sågde till rumsaltat fläsk

37 O, kärlek, ljuva låga!

1

O, kärlek, ljuva låga, som finnes i vilt bröst!
 Förutom dig så vare vilt liv en kulan höst.
 Men du är ju den roten, som vämer upp vilt liv,
 som spuder sol och sommar uti vår ungdomstid.

2

Och därför jag dig dyrkar, du är mitt ju, mitt allt.
 Förutom dig så vare vilt liv så ödsligt och kallt.
 Men aldrig vännen veta hur som jag älskar än,
 Ty kärleken är ljuvast när ord ej fattat den.

3

Att först i ungdomsåren om kärlek drömmas
 Och skapa sig en himmel med stjernorna där uppe,
 En stjernorna som oss lyser med hoppets skånska skönt
 Och låter oss få ana att älska, det är skönt.

4

Att först i fantasien få skapa sig en Gud.
 Och sedan henne smycka i himmelsk blomsterkrans
 Och sedan henne söka tilläts man har funnit den,
 Och när man henne funnit, man funnit himmelen

5

Ja, sådan är den himmel som kärleken beskän,

Att någon annan finnes på jorden icke här,
Och därför lät oss söka att denna himmel nå,
I äktenskap och kärlek, vad sällhet lyse att få!

6.

Om oblidt öde skulle beröva dig din vän,
Så lev ändå i hoppet, uti äffas ju igen,
Ty hogen kärlek båd' död och jorderong—
Vi få ju en gång räddas i Rymlens skjennborg!

Helsingfors den 26 jan.

Harald Winberg

38. Enen* och granen.

1.

Där stod en jättegren och bredvid den en en.
De stod där i stilje och när stormen ven.

2.

Och granens kona steg mot himlens skj med hot
Men enen väkte lyft och envist vid dess rot.

3.

Då svepte granen med en gren i vredermood
Den lilla enens kona, som i skuggan stod.

4.

"Försvinn från denna plats", ljöd granens listiga ord,
"Du kampar mina rötter, suger ur min jord."

Men enen svarade: "Här föddes jag som frö.
Här är min rot, här vill jag leva för att dö."

Det är ju ändå jag
Hur kan jag hota dig? "Här föddes jag som frö
som måste kämpa för en fattig säd var dag."
Här är min rot, här vill jag leva för att dö."

7.

Då sade granen: "Barken vågar hota mig,
Men genom mina grenars skugga skall jag leva."

8.

"En värlig vind, som blåser rör din yngsta gren.
Då får jag för en kort sekund se solens sken."

9.

Och, "lade enen till, "ju högre du dig ger,
dess mer blir dina grenar döda djyfast ner."

10.

Då skälvde granens topp i vredgat rasen.
Men frugg stod enen kvar och tänkte så förblid.
(* Symbol för Finland i kriget mot Ryssland.) Helsingfors den 26/1/1904

Harald Winberg

66 39. De trene kyssarna.

Den första kyss, som trycktes.
på mina läppars par,
den fick jag av min moder—
jag minns hur ljus den var.

Den andra kyss, som sedan
på mina läppar brann,
var älskarinnans; denna
jag givligare fann.

Den tredje, sista kyssen,
av döden tryckt i hart
Sud vet om icke denna
ändock blir givligast.

Haral Winberg
den 26 Jan 1844.

40. Det va' en gång en gubbe.

Det va' en gång en gubbe, som bodde i ett hult,
han hade ej ett enda hår uppå sin gamla skullt.
Tralalalalala tralalalalalala.

Han hade ej ett enda hår uppå sin gamla skullt.

För han hadd e lea häring, som i hans lockar drog,
ho sthet a' drog a' halade till dess att gubben dog.
Tralalalalala tralalalalalala.
Ho sthet a' drog a' halade till dess att gubben dog.

När gubben väl var döden och lagder uppå bår,
då gick hans själ och irrade liksom ett uise får.
Tralalalalalala tralalalalalala.
Då gick hans själ och irrade liksom ett uise får.

Så kom han till Sankt Peter, som står vid himlens port
Han frågde: Lilla gubbe min, vad månne du ha gjort?
Tralalalalalala tralalalalalala.
Han frågde: Lilla gubbe min, vad månne du ha gjort?

Ja a' on stackars gubbe, som nåkat ut i drift,
ty jag uti mitt arma liv en gång har varit gift.
Tralalalalalala tralalalalalala.
Ty jag uti mitt arma liv en gång har varit gift.

Sankt Peter, kunde fatta en sådan sorgli toth.

Han sade: Lilla gubben min, kom in i himlen blott.
 Tralalalalala tralalalalalala.

Han sade: Lilla gubben min, kom in i himlen blott.
 7.

Nog längtar ja, sa gubben, ifrån allt slaf och slit,
 men jag går ej in i himmelrik om häringu kommer dit.
 Tralalalalalala tralalalalalala.

Men jag går ej in i himmelrik om häringu kommer dit
 Håskog den 26 Jan 1941
 Harald Wénberg

311

Bryn i skogen

Det ligger en by i en skog någonstans
 fjärran från buller och bång.

Och ären värla med gravöl och dans
 Under möda har dagen sin gång.
 2.

Här är livet fattigt, men ändå så rikt
 Ej mätes i guld dess rikhet.

Fästän tiderna ändras, är allting sig likt
 liksom bergen och vindarnas flut.
 3.

Här lever ett folk, som föga vet

om lyxen i slott och gemak.
 Och det lever liksom i hemlighet
 och behåller seder och smak.
 4.

Och vävstolen stampar vadmalen fram.
 Och skyffeln är rask i sin gång.
 Ibland höres slagan bland agnar och damm
 och spinnrockens surrande sång.
 5.

Het kommer vären på särskilt vis,
 som storstadens barn ej förstår.
 Och björkarnas gröna och vaggande ris
 är något för mera än då?
 6.

Sommaren här är en jublande tid,
 som ej när oss på fjärran ort.
 Och kvällens stilla och signade frid
 har snuddat vid Lyckans port.
 7.

Hell dig, du folk, av spinnrock och plog!
 Min välmensta hälsning jag.
 Och när vären vaknar i hembygdelens skog,
 jag skall komma till eder en dag ---
 Harald Wénberg den 26 Jan 1941.

Till Sverige.

Här ritta vi byggga kring dukade bord.
och njuta i fröjd och i gammar.

Du gamla du fria, du fjällhöga ord,
vi än kunna springa tillsammans.

Ty ännu har världet ej slagit sin klo.
i den frihetens stamot vi alla bebo.

2.

Vårt gamla och bästa beprövade land.
än giver oss trygghet och hägn,
och skummande vågor än skölja den strand,
vars klippor i solen och regn.

är grunden, varpå vi ha byggt våra hem,
må örlög och våldslidat ej hemröka dem.

3.

Se ut över världen, den står nu i brand,
en brand, som man ej kunnat släcka,
och broder faller för broderhand,
ej någon dem mäktar att släcka,
Den, som där vågar yftra ett enande ord,
han har inget hemvist på denna vår jord.

4

Da' leva vi här i vårt signade land.
och sköta vår dagliga gärning,
och ingen revolt eller krigisk brand,
än hotar vår fredliga näring.

Vi samlas när gång, när vi därtill ha lust
och ingen än hotar vår fäderneslust,

5

Fa, må vi få njuta i fredliga värn
den tid, vi få leva tillsammans,
och gif någon gång åt den arme en skän,
sen kan du i fröjd och i gammar
med ljusare sinne och friskare mod
få njuta av hävorn vid dukade bord.

6.

Stå backrakt vi höja ett levc till slut
för Sverige vårt fädernesland,
Ett levc som kraftigt och klart klingar ut.
kring Gufarnas klippiga strand.
Ett fyllfaldigt, rugande kraftigt hurra!
vi för gamla Sverige gemensamt nu ta.
ao Harald Håarberg
Feb 1946.

Skrock. (Melodi) Petter Fönsson)

1.

Jag härom då'n skulle ut åt landsbygden tvärs,
 Ej första gången det var, ej heller den sist.
 Så värt begiven jag ej på resor plan vara.
 Men denna gång så var jag tvungen att fara.

2.

Da jag kom ut, blev jag ej så likt förtägen
 Det satt en katt i en eneskärra vid vägen -
 Jag visste värt något skulle hända på färd.
 Ty möta katter, det är det värsta i världen.

3.

Bredvid en landtbo jag fått mig plats i en kärra -
 Per hette bonden, och "Travalt" hette männen.
 Och Per och jag sutto helt beskedliga båda
 Uppå en kossäck, som fått sin plats på en lada.

4.

Och framåt vägen det gick av baraste katten,
 Men vid en bäck skulle "Travalt" ha sig vatten.
 Och hur vi krängade till, så kontrade säcken
 Och bonden Per föll pladask på knä i bäcken.

5.

Jag hade lust till att både skratta och gråta.

Men steg dock av för att hjälpa Per ur det veta
 Och nog det märkte han varit nere vid botten,
 Ty genomast var han in på baraste "skrocken".

6.

Jag stod helt hägen och Per stod mätta förtägen
 Och "Travalt" satte av i sin framåt vägen -
 "La' gå," sad Per, som sig bojgat hämta från fallet.
 "Hon spenar nog - om ej för, så hemna i stallet."

7.

Att döja kvar kunde nu omöjligt duga.
 Och ingen stället man såg en skymt av en stuga.
 Nu vi bestöto som hjältar, flinka och raska
 Till fots den långa, gemena landsvägen tvärs.

8.

Att se hur sorgliga fjät vi trampade båda
 Det hade varit en segn för gudar att skada,
 Men så beskedligt och val oss slunger och
 Att ingen människa vi på landsvägen mötte.

9.

När omkring närmaste brökt det ändligt var
 Vi funno härran, vänd upp och ner uti diket -
 Och våra saker där låga belaste höjden.
 Men "Travalt" hade lugt bort ifrån gropan.

Nu var ej annat än hämta upp ifrån backen.
En del av skräpet och lägga upp det på natten.
Och så med bördarna centerfunga in grodder
Med svett och möda dit för, min skjutsbonde bodde
11.

Vid resans början jag hade hämt mig förtägen:
Det satt en katt i en enebuske vid vägen—
På tok jag visste det skulle gå mig på färdens
Ty möta katten, det är det värsta i världen.

Stallgårds den, 26/2 1941

Harald W. Wernberg

44. Skånska slott och herresäten.

1.

På himmelen vandrar sol, solfjäder och måne,
och kastar sitt fagreste ljus över Skåne.
På höga, på låga, på stort och på smått,
på stadelens höja och ätlingens slott.

2

De mänshälar in genom blyrutan faller,
och tecknar på golvet det järnsmidda galler.
Skön jungfrun hon drömmer i majnatten ljus,
att fjärran kommer till Glömminge hus.

3

På utflykt till bokstogen Stalmdon glör upp.
till raden av skälrande fönster på Torup.
Att smaka på kaka, som bakats på spelt.
då ber hennes Nåd, fruktinnan Eoyet.

Där rådjuren skymtar bak grävita stammar
man ser Toppeladurgård med broar och dammar.
Långt bort från systemet, och sputen och stan,
där lurar belåten fiskalen Åschar.

5.

Med port genom huset och gamla kanaler,
lyss Skabersjö ännu till jaktens signaler,
Själw kungen i näder far dit från sitt slott
och skjuter fasaner med grevarna tott.

6.

Och därefter hälsar han på baron Trolle,
och jagar och spelar sin sang och sin nolle,
allt medan baronens gemål plockar gräs.
Att rastupp och rastöna på Trollenäs.

7.

På storkarnas tron öksa Borgeby herre
fast storken i Skåne för vart år blir färr.
När parken vid Borgeby doftar viol.

76. då stämmer Ernst Wodling sin tiärskofiel.

8.

Vill lugnet och pilan från dammet och möget,
från Stockholm till Skåne, far Hans Kunglig Höghet
Han längtar till Lunden där sipporna gro,
och drömmar om sundet och Safiero.

Ålskog den 12 Dec 1941

Hans Kunglig Höghet

45. Söder om landsvägen. (se filmen med samma namn)

1.

O Skåne, med din solnedgång
jag ska dig aldrig glömma.

I svarta swanor sjung en sång,
ty sagor här sig gömma.

Här ligger Torups stolte skal
uti bokskogens jelsarsal.

Och storken här från Wilens dal
han brukar stå och drömma.

2.

Om Trollenäs sett många strid,
här föll väl många Trolle.

Där spelar vi en kung på blid
sin kennis och sin nolle.

77. Och Trolle-Ljungby i din sal
var rinder ställdes där till gal,
när riddar'n red från Trollens dal
med hornet på sin Galle.

3.

Här svensk och dansk har föinat hop,
kung borgarna och hornen.

Då segerdrömmar dracks ur stop,
och segervin ur hornen.

Och här mid dund, här stod ett slag,
som gjorde Skåne svenskt en dag.

Där striden stann med värbeklag
nu gungar sädskornen.

4.

Här smeks din blick av blåa hav,
på slätten gungar säden.

Kom, vila på min vandingssto,
här är ett jordiskt Edor.

Ur marker här med söt och släp,
ta's rosen till ditt kaffep.

Och här, min vän, du får ett soep,
av hela skånska leden

5

47. Aldrig får man vara riktigt gla.

1.

Högsta lyckan här i livet får man medge
är en hustru som ger mannen glädje.
Därför gifte jag mej i våras med min fröje.
Och herre gud vad jag ä gla.
Tänk er när till mej hon ruskade
att på väg en liten arvinge ä!
De kom ta mej fanken tre i ra!
Heldig får man vara riktigt gla.

2.

Enda tråkigheten i äktenskapet
va den svärmor jag fått med i kapet
men till slut så glänsa hon på lejongapet
och så färdig. Vad jag blev gla.
Gumman lovade och svor en ed
(att) från Kat'rina hissen hoppa ned,
Hissen den blev riven samma da.
Heldig får man vara riktig gla.

3.

Tänk så hvetligt livet ä i småsamhället
i familjer och på andra ställen
Det är skojigt ifrån morgonen till kvällen

Och herre gud vad man ä gla.
Myr jag bodde uti Bergslagen
där var soligt utao bara den
Så kom Operan till Fagersta.
Heldig får man vara riktigt gla.

4.

De polätter av mej som kishats upp på planken
lika bildsköne Bengtsen utao fanken
Jag begäpades och detta födde fanken
att herre gud vad jag ä skön.
Hejsan, vackra flickor, här ä ja
skrek jag genast och tog hatten av
Så så poliser att de minstags va.
Heldig får man vara riktigt gla.

5.

När man far omkring och föredrar hypletter
vill man gärna hyllas med butletter.
Därför ä jag väldigt lycklig för man sätter
på lantprodukter billigt pris.
Laholm så blev det som jag tänkt.
Jag blev nästan utao bifall dränkt.
Tänki öre kilot kosta äggena
Heldig får man vara riktigt gla.

den 12 Dec 1941
H. Wahlström

4/8 Den gottländska "isliden" (1942 Feb.).

1.

Vi leva i ett isolerat läge,
omgärna utan vinterhavets is,
och detta för ju med sig, kan man säga
att ha det trångt och knappt på alla vis.

2.

Dock gäller det att inte motet fälla
by lugnet till en stark beredskap, hör.
Hå vi oss efter dagens läge ställa
och manligt göra vad man kan och bör.

3.

Väl bjuder flygget till vad det kan hinna
och det lär ha ett övermänniskligt knog,
men enligt vad man hittills kunnat finna
är dessa turer fångt ifrån dock nog.

4.

Ju mera rom föräden börjat sina
av många varor, kanske främst karbid
vår snälla hövding tänkte på de sina
och sökte på allt sätt om hjälp i tid.

5.

Och flygets pappa gjorde slag i saken

och lästade därmed vårt husudbyg.
Snart såg man flygplan sväva över taken
Och landade på vårt fält vid Bingeby.

6.

I sammanhang med övning man nu trodde
ha slagit tvänne flygare i en smält.
då man för många hem nu möjliggjorde
att tända ljus i kulan vinterkväll.

7.

Det gäller nu att spara på karbiden
så den må bli mer än vanligt drag.
Det borde nämligen ära ut på liden
förän vi på en ny ranson med flög.

8.

På sådant sätt man står ut många dagar,
och kan se en sin framtid dag med hopp.
då isen lossna skall kring våra kuster
och vägens rot skall sina kasett öpp.

Östergarn den 17 Feb. 1942.

Vpl. 5575 Wising
Borgvik.

49. En lotta i armén!
 ((Helt) Liti Klartén.)

Vi är 1.
 Vi är soldater uti Sveriges land.
 vem i hjältedater kan taga oss i hand?
 Innanför ringmurarnas sten.
 där väntar re'n
 i natten sen
 en lotta i armén.

2.
 Första gången då jag kom till gutas ö.
 fick jag länge stå väntande uti en kö.
 framför mig stod det en kapten
 och bakom mig två vackra ben
 en lottas i armén.

3.
 Jag lyfte på hatten för jag var civilt
 riktade emot henne så en amois pit.
 Både: mitt namn är Johannesén
 jag önskat sedan längesen
 en lotta i armén.

4.
 Då vi gjorde sällskap till Strykjärnets kafé.

där jag bjöd på kaffe, men hon ville ha the.
 När jag betalat var jag "rex".
 Men hennes namn var Magdalen.
 en lotta i armén.

5.
 När nu båten styr bort mot Sveriges land
 lilla lottan gråter och viker med sin hand.
 Men uti Sverige väntar re'n
 min fästmo uti natten sen
 soldaten i armén.

6.
 Om jag varit trogen frågar hon mig då.
 Och jag svarar skogen var grön och himlen blå
 så jag gick ut en afton sen
 då månen spred sitt silversten
 med lottan i armén.

7.
 Då hon svarar: trogen var du ej mot mig
 gick jämt ut på trogen och med en annan tjej.
 Men då jag sade: jag fick spleen.
 ty aldrig såg jag rönne ben
 som lottan i armén.

Så har tiden svunnit och jag har grå hår
 men jag har ej hunnit att låta hjärtans rai.
 Ofta i sömnens timma sen
 jag mumlar: O du Magdalens!
 min lotta i armén.

Öspergatan den
 1 April 1914
 Harnöström

50. Isabella!

Jag har en blomma på hjärtats grund.
 Isabella.

Född av en blick i en mänstonsönd,
 Blick från min Isabell.

Äk. - jag vet om du vill med mig.
 Så under brudespåll

Men jag vill giva mitt liv för dig.
 Förtjusande Isabell!

I - sa - bel - la!
 Skänk åt mitt hjärta tyst.

Låt nu gälla
 Kärlekens ljuva röst!

Vi kunna så kärligt språka
 Fast ej i vagn ni åka.

Try du kan få
 Plats ändå!

På min bingjokel gjord för två.
 2.

Som ätta makar på livets stia.
 Isabella.

Hjula vi skulle med förgit framåt
 Jag och min Isabell.

Ingen polis skull oss frigöra då
 Try i den mörka kväll

Lyste var färd dina ögon blå
 Min stälände Isabell.

I - sa - bel - la! etc, etc,

3.
 Men om en fara oss koka må; -
 Isabell!

Di skall med pinglan du passa på
 Pling, pling, pling, pling, Isabell.

Jag har en kuis dig signer bäst.
 Och är du riktigt snäll

Skatke styra baid karl och häst.

Min tjusande Isabell!

I - sa - bel - la! etc etc!

Lån den 20 Jan. 1914.

Ännu i drömmen kan jag henne se,
 Sväva i dansen, stödd ned min arm;
 Ögonen glänsa, läpparna se,
 kinden begjuts av rodnad så varm.
 Håll du gagra, undan ej rikt,
 Jusa mitt öra med ljus musik,
 Låt mig i valsens rytmiska lek.

Dringa för min drottning, smidig och vek,
 Susande vindar, blida måne på nattlig färd,
 Låt mig i drömmen glida till hennes kumidgård,
 Kanske hon då skall ana varför mitt hjärta slår,
 Kanske att då hennes läppar jag kyssa får!

Jag ser salongen skiblomskrusad,
 Ljusdroppar glittra ut varje kantz,
 Och mellan bladen kärlekens gud,
 Ianskar sitt koger - fick riitken skalt,
 Där ibland rosor mot mig hon log,
 När hennes vinglar bräddat jag slog,
 Blicken har lyst skålande klar,
 Ewig i min själ dess glans dröjer kvar.

Gästgärdsmännen livligt för mig stå,
 När hon av mig tog kappan emot,
 Skimret från flätans guldbelönda hår,
 Spekten av hennes retande fot.

Twällen var fröjdsfull, härlig och ljus,
 Rakom oss bortdrog dansens buis,
 När se'n i vaggen hon för förbi,

Nådde mig en blick med himmel ruti,
 Susande vindar, blida måne på, etc, etc.

En flicka satt i örnens knä,
 Barnsligt den gamle sporde han så,
 Säg mig hvi är du ständigt allén?
 Har du ej make, far du ej små?

Hör du min saga: För länge se'n

Jag även ägde en hjärtvän!

Ännu ej tiden läst sorgens kvat,

Trödde henne stötas öfver en bal."

Ek när en bal är slutad, dyrt är musikens buis.

Alla de unga borta, slakta de klara ljus

Hjärtan som bittert lider, vem räddar deras tal?

20. Där mängen här blev ej gjuten efter en bal.

5.

Palen lyske skönt i magisk glans,
Och minsta toner bjödo till dans,
Då kom min gästvän, bad, vännen här,
Fört ett glas vatten jag väntar här,
När jag kom åter stod där en man,
Pådd med ömhet kysske varann!
Slaret föll neder, kronat, o koal,
Krossat som mitt hjärta från denna bal!
Hek när en bal är slutad; etc etc,

6.

Se'n denna dag har jag ingen kallat här,
Trögen blott henne som död nu är;
Att honne höra hon mig besvar,
Men allt förgäves, fjärran jag far!
En dag ett brev kom från slummers man,
"Död är min syster," så var dess tal.
Hemåt hon farit - nu jag det fann -
Pled ett buiskt hjärta från denna bal!
Hek när en bal är slutad etc etc,

avskrifvet efter
Sveinolf Larssons
gamla papper.

Halsavv. från den.

23 Jan 1944

Harald Wenberg

52.

27/2 1915.

91

Inläst i Sotlands Hillekanda till minne av Hillekandas bekymp.

1

Välkomna att sova i Sotlands jord
I hjältar, tappria och unga!
Som dragit ästat för fosterjorden
och fyllt edert väpn det tunga.

2

Vat moder sörjer den ende son,
Som aldrig till hemmet vänder.
Vat graven reddes så långt ifrån
här borta i fjärran ländes.

3

Och maken gick ifrån maken bort
och barnen sin far begråta.
Hek, tyckare i livet varar så kort
och döden skiljer de räta.

4

Men högre än allt står dock fosterland.
Vi gå när det må oss kalla.
Det binder oss alla med starkast band,
För det må vi dö och falla!

5.

Den lotten blev er alla bekrädd
 I söner från främmande länder,
 Som kämpat tappert för hem och härd,
 Och jordens rida Gotlands ständer.

6.
 På stoffet faller ej makas tår,
 De kära ej händern trycka,
 Men rundt om broder mid broder står,
 I hemmet hos dem, vad trycka!

7.
 Ej härbet det rida er stöt i sin famn.
 Det sövde ju endast till so,
 Den nigda jord blev er sista hamn.
 Det lysta, fredliga bo.

8.
 Er Gotland stuter i moderligt stöt,
 För vaggång från hävet djupa:
 "Hä rulan bli ljusa och lugn och söt,
 För alla som strida och stupa!"

Upp tecknad efter en
 den 5/1915.
 Gotlands Heltändas för

Lau den 23/1 1914
 Harald Wénberg

Möte i monsunen.

1. Fort o' north Good Friday.
 Vi mötte ett skepp i den svalkande monsun.
 Där vi angade mot Röda Havet opp.
 en fidsluggare det var och dess namn var Fairien
 som nu segla från Ostindien till Good Hope.

2.
 Vår kapten gav då order vi skulle hissa flagg
 och vi hisade den gula och den blå.
 och i samma stund så bläste där från skeppets gaffelack
 Finlandets vita flagga men blåa korsen på.

3.
 Vi styrde då ner och slog stopp i vår maskin
 för att preja och ta budskap med oss hem
 och då lovade hon opp där hon gick med vinden in
 ifrån tabord och vi rodde bort till dem.

4.
 Vi fick ändå från backen och lejdaus midtskepps
 och vår fjärde styrman anka upp på den
 men i rosket bod en svensk sjöman som jag märkte
 Stigolf Andersson min gamla lärokamrat.

5.
 När möts ju ibland i monsunen och passad

när man regla mest på vännen som ni gjort
men jag blev likväl förvånad fastän ändå mera glad
när jag äkrsåg min vän på denna ort.

6.

Jag blev hard up i Kina, jag blev rädd i Shanghai
jag har sattit hos jirakei uti pant.
men jag gifte mig med dottern till mördaren Fu-Wai
sade Frickhof, det är konstigt, men det är sant.

7.

Med kinesiskans hjälp kom jag till Singapore
utan pass och pengar står jag på ett ferg
när en man i guldguloner plötsligt fram emot mig går
Dorriges konsul, kapten Fredrik Adelsborg.

8.

Hej goddag, Frickhof, Andersson, säger Adelsborg
vad i Heerrans namn gör du i Singapore?
Thän Gula Floden kommer jag och vill till Tokborg
det är bäst att en kyra hem jag får.

9.

Jag blev klädd i vita kläder och fick låna tio pund
Jag fick pass med kungens vapen och förakt
konsulinman bjöd på the och jam och pratade en stund
hon var den sötaste jag dittills hade sett.

Ja, så tog jag en steamer och mönstade på däck
och i Siam gick vi last av vilda djur
signar, lejon, elefanter, som de såll till Hagenbeck
som du varit hos i, Hamburg, eller hur?

11.

Men den resan var värst utav alla, det är sant,
syd om Ceylon gick vi in i en cyklon.
Ut ur buren smet ett lejon och rök på en elefant
välet blandades med stormen och böljor där.

12.

Snart var luckorna bräckt och upp kom många djur
vår kommandobrygga den gick överbord.
elefanten knäckte masterna och kastade en tjur
ut i havet, gosse, rädda mina ord.

13.

Men Hagenbecks ombud, att lejonet ju öpp
en gorilla klättrade ner i vår maskin
för att hämma maskinisten slog hon fram och back och stopp
lills jag sköt henne med skepparens karbin

14.

Det var själva Cleméus från djunglarna, min vän!
Snart var bara jag och elefanten kvar.
när cyklonen gällt så fick vi en sydväst monsun igen

och drev in till Camarin på Malabár.

15.

Men nu säger jag det för din styman gärfän bord,
Ja, men frutaf, elephanten, vem gick den?
Vår vi träffas nästa gång skall jag besvara dina ord,
vi ska segla nu och sätta kurs igen.

16.

Och de knarrade för flytning och började sin gång
och tillbaka till vår skuta rodde vi.
och där gick hon i monsunen och jag höjde deras räng
Rolling home, rolling home, across the sea.

17.

Men jag påknade seglen och satte om igen
ifrån flytning till till rofilar och meran.
Det var samma fjögervå nite segel som då gick
på den glittrande blåa ocean.

Kabawe den 29 Juli 1845

Harald Winkler

43-ornas vals.

(med. H. Holmavallen.)

Tillagnad äro hönstapluggarna.

Ut till vinterstegen
glad och redobogen
gick en skara, stegen
sin fädernes bygd.

Hugga ved och säga,
där om var det fraga
etter var förmåga
för fädernas bygd.

Tvist är det bistert och knogigt ibland.
Ryggen den styrnar och vaktig bli hand,
men man får gåla väd och lite grand
för fädernas bygd.

2.

Uppom de klinga
stegen vi betunga.
vinkved frambringa
för fädernas bygd.
Meden furor galla
bättre blir för alla.

Vi seda våra åkrar och vi så i fruktig mull,
 vi bärja våra sköndar och vi packa ladan full.
 Med liv och lust går jobbet uppåt åter och på äng
 och glada uti hagen sjunga alla en repång.
 (Refri:) Det är bönderna --- etc.

5

Om vi med otack mötas för den vännfärs^{gjort} som vi
 och tönen för vår möda ej har blivit, som den bäst
 så ha vi dock en förmån uti detta samhällsskikt
 ty sova gott om natten göra de, som gjort sin plikt.
 (Refri:) Det är bönderna --- etc.

Boalsås den 22 mars 1947

Harald Winkberg

Deklamationskräftamål

Mel. "Den blomstertydde gondolen."

1.

Nå har ja stäute mitt skrivare
 sein far ja rei, um dei kan stå sei.
 Ja skvut um räum u um reid u mat
 U har det mei bad stäut i smat.

2

Men duppen har int värp ett ägg,
 så dei bleir bäst nå kan ei a vägg.
 Mang hynar läggs, ja alls int vait
 Salm har ja hatt ti pannkaks-smait

3

U greisen den har ja ind det mei,
 för hon var svarar u svart ti rei.
 Fast fläskpulien hatt raudt glas,
 så ganns dei ingen greis ti far.

4

Hu fore kon ja bär fat ein kolv,
 U kanske var dei därtu ein kolv.
 Men nois ei kalkan den staskan gat
 Lon har jag hatt ti sundesmat.

5

U kattu har kiste ungar frei,
mon daim bihövd ja rust inta mej.
U Bonnson just int någ vänd kon ha.
sø han far frei di mair min ga.

6

A häpe har ja, si full av sprett.
sum laupar lätusut u jar si matt,
Pa hänen lappen ja prätk far
för snart di kom u fyrt ha gar.

7

U seiles-somutar, sum ja har got,
di gar ti folk u kräk ti mat
Nå debelseidu jær skivri full.
Pa banken har ja u leit gull.

8

Pa kreditseidu ja skivras mair
äutgiffar di blöm mei äri glair
U ätting steggar ej himmelskäiged
Vatains skal man ~~kun~~ vare väiged

9

Rest mange dagar ja laige har.
att det jær dork, de vait ein u var
Mon peitur launi jær ända vortt
U så dei um skatterest

10

Ja har gänt reidda för sea ja har.
U är fran äi ja allt mindre far
Tack vare skatter, så heug sum häus.
U di fas äut föräuten kräus

11

Men snart så finns det int mair u fa.
Ua skal da fälldin sein pengar jä?
Sum font han far bad häus il gard.
av gammelnem han ruit ha ein millard

12

Sein kummar skäre ei skördi ga
u hamman far vör nuck kämme sta.
Da jær för saint ta u skräne feli
den skräu, sum bare fige ruit

13

Ti nämndi sändar ja nä min bikt
u allt jær sanning u ingu ditt.
U avlatsbrevi far ja nuck sei
dei bräukar skikes fän u frii.

Hlskog den 10/10 1982

StW

Vansklikaïtar!

1
En bondes lott är vansklika
på äcks alla fedar.

U mange gangar blir han nerr
hur än han går u brodar.

På lagfingen ä font u kadd
U ingenting nill waxä

På haust, n vata skäurar fallt

U sedi grov i axä

2
På sin förhoppning han har sat.
i alle är u feidar

U om de var fonsä eller vat
reist fick han skörd simseidar.

Men vädarlaik u värlighait.

de va ju ingen skallar.

presis som omar int dagen veit
förrän de har blitt köaldar.

3.
När høje ligger där på slag
u man har høike u vände
da regnar de varam, n dag

bler svart i bäre-clände.-

U närm sedi mögi skor

u fände till att. Friska

att stäurt bikymmer bond'n har.

- u så u høfti brästa

4.

U lestvål far han kläre att-
de waxar mäns han sivar!

Men ränter, räkningar u skett.

di veit must att han livar!

U skall han örligt stå sitt kart
han far must hold si vakon.

U kring i skita äut in rast,

- de härrar som stå saken -! *Edin Lindqvist*

Åtlog den 9/8 82 H.U.

Farfars ävskningar!

Tän slitne krotar har jag än
i hägn u gull förvar.
Di dalar till mi födellingar
att farfar slo u skar.

2

En själskramp ain di gäuder da
för langli leidas sen
u djäup märkar söner Esa
av farfars fingrar än.

3

Den ainä vart a spücke ej.
u fat en leiken nit.
Den blanka dycker ja mi sei
som slant för hägn flit

4

Vem had nå sätte den nit'n ej?
ja jagade en dag.
Den blanka dycker jag mi sei
som fenaste bestag.

4

4-

Verr slo bei Wicklas Guderlund.
da kom ett Mäffigt regn
u verr matt i a leiti skund.
att dräke oss be u hängd!

5

Da laged Wicklas krotan här
mons vörn i smilla sto.
u bär ett fack för sitt leivär
var allt han av mig to.

6.

En lett'n prägnit sork ja var,
-- de had men sägt mi sen --
Men farfar gav mi rasidul soar.
-- u därför minns ja än --

Edvin Linderqvist

Astorg den 8/9, 82 H.W.